

og derfor ikke i saa høj Grad, som det kunde have været ønskeligt, har været til Støtte for saadanne Virksomheder, der naturligt er henviste til at søge Laan i Kasserne.“

Jeg beder bemærket, at dette er hele Kommissionens Udtalelse, at altsaa hele Kommissionen mener, at der med Hensyn til Indlaansrentens Størrelse foreligger et til en vis Grad uheldigt Forhold. Paa Grundlag af dette har et Flertal i Kommissionen stillet Forslag om et Sparekasse- og Bankraad, der skulde fastsætte en Maksimal-Indlaansrente, forskellig i de forskellige Institutter og til de forskellige Tider. Endvidere har et Mindretal, der bestod af 5 Medlemmer, gjort sin Tilslutning til Forslaget om Stempelfrihed for Banker afhængig af, at det nævnte Organ kom i Stand. Udtalelserne herom findes paa Sp. 2802, og jeg beder om ogsaa at maatte oplæse dette, det er ganske kort. Talen er altsaa om Indførelse af en Maksimal-Indlaansrente, og Mindretallet begrundet sin Stilling paa følgende Maade: „Hvis denne Tanke gennem et Organ i det væsentlige som foreslaaet, hvorved der kan gribes regulerende ind overfor fremkommende Tilbøjeligheder hos visse Pengeinstitutter til gennem en unaturlig høj Indlaansrente at forskaffe sig Virkemidler, mod Forventning ikke skulde møde Tilslutning hos Lovgivningsmagten, maa Mindretallet meget fraraade at give Bankerne den foreslaaede Stempelbegunstigelse.“ Jeg har nævnt dette for at vise, at der i Kommissionen fandtes et Mindretal, som ligefrem vilde nægte at gaa med til Stempelbegunstigelsen, hvis der ikke indførtes en Maksimal-Indlaansrente. Et andet Mindretal bestaaende af 7 Personer kunde ikke støtte Tanken om et Bank- og Sparekasseraad, og deres Grunde hertil var to. Den ene var den, at Penge er en international Vare, hvis Pris bør fastsættes ved Forholdet mellem Udbud og Efterspørgsel, og den anden Grund var den, at Bank- og Sparekasseraadet vilde være et for tungt og uhandeligt Instrument. Naar nu Sagerne stod saaledes, synes det mig, at Opgaven maatte være at søge at finde en Ordning, der kunde tilfredsstille til begge Sider. Det er paa Forhaand ganske klart, hvad Betingelserne herfor maatte være, nemlig at tilvejebringe et Organ, som virkede hurtigt og helst automatisk, et Organ, som kunde gøre Maksimal-Indlaansrenten afhængig af Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel og endelig være af en saadan Natur, at det forhindredes, at visse Pengeinstitutter

gennem en unaturlig høj Indlaansrente forskaffede sig Virkemidler. Det forekommer mig, at Udvalget i Ændringsforslag Nr. 2 til Banklovsforslaget har fundet et Organ, der virkelig løser den Opgave, der her forelaa. Jeg har bestræbt mig for at finde denne Løsning, og Løsningen skulde altsaa i Korthed gaa ud paa, at Maksimal-Indlaansrenten blev begrænset efter det Kriterium: Hvilket Udbytte kan Pengeinstitutterne selv opnaa ved at anbringe Indlaansmidlerne i 4 pCt. Obligationer? Det forekom mig som sagt, at dette Forslag i Virkeligheden løser Opgaven. Det ligger i Sagens Natur, at Forslaget neppe vil kunne skade den legitime Forretning, idet hverken Banker eller Sparekasser, der begge for en væsentlig Del, Sparekasserne for en stor Del, maa anbringe deres Penge i Kreditforeningsobligationer, vil fristes til at sætte Indlaansrenten saa højt op som til det Udbytte, de selv kan faa.

Det er, som ærede Medlemmer vil se, lykkedes at samle 14 Medlemmer i Udvalget om dette Ændringsforslag, og jeg skal ikke rejse en Diskussion om det ved at komme nærmere ind paa, hvorledes man stillede sig til de samme Grundtanker i Fjor. Jeg skal blot gøre nogle faa Bemærkninger om Ændringsforslagets Enkeltheder, Bemærkninger, der altsaa ikke fremkommer for at rejse en Diskussion her i Salen, men udelukkende for overfor Omverdenen og særlig overfor Forretningsverdenen at begrunde Udvalgets eller dets Flertals og derunder min Stilling. Mange har ganske misforstaaet Ændringsforslaget og har troet, at man vilde ind paa at fastsætte en Normalrente. Det er slet ikke det, der ligger for her. Her er kun Tale om at fastsætte en Maksimalrente. Blandt andet af den Grund er vi i Aar kommet ind paa hverken at afrunde den udfundne Gennemsnitsrente eller det udfundne Gennemsnitsudbytte opad eller nedad. Jeg vilde endog finde det heldigt, hvis den højtærede Minister, dersom Tanken nogen Sinde kommer til Udførelse, vilde bestemme, at man, saa langt fra at gaa til en Afrunding opad eller nedad, lod den udfundne Maksimalrente fremtræde med Decimalbrøk, idet den da mindre end ellers fristede til at benyttes som en Normalrente. Man vil endvidere se, at Fastsættelsen af Reglerne for Beregningen af Obligationernes gennemsnitlige Udbytte, det vil sige gennemsnitlig baade for Maanedens Dage og for de anvendte Obligationer, overlades til Ministeren. Jeg er forvisset om, at enhver Minister vil føle det som en